

Ένας άγγελος

Ο Γιάννης

Μεγάλη αναστάτωση επικρατεί στο σπίτι του Γιάννη. Παντού μισοκλεισμένα μπαούλα και βαλίτσες. Η οικογένειά του ετοιμάζεται να αφήσει την Άρτα, την πόλη όπου γεννήθηκε και να εγκατασταθεί στην Πρέβεζα, αφού ο πατέρας του, δέχτηκε τη θέση του Γυμνασιάρχη εκεί.

Με ανάμεικτα συναισθήματα να τον κατακλύζουν, ο Γιάννης είναι κλεισμένος στο δωμάτιό του από το πρωί. Από τη μία χαίρεται που θα ζήσει δίπλα στη θάλασσα και από την άλλη λυπάται για όλα αυτά που θα αφήσει πίσω του. Αν και ένα κομμάτι τους θα το πάρει μαζί του, χάρη στο τετράδιό του!

- Γιάννη! Μα που είναι αυτό το παιδί; αναρωτιέται η μητέρα του. Όλγα, πήγαινε να δεις τι κάνει.

Η Όλγα, η αδερφή του, ανοίγει την πόρτα του δωματίου του. Η εικόνα που αντικρίζει δεν της κάνει καμία εντύπωση. Ο Γιάννης σκυμμένος στο τετράδιό του, με τα τσαλακωμένα χαρτιά γύρω του να μαρτυρούν ότι για άλλη μια φορά προσπαθεί να ζωγραφίσει κάτι, αλλά το αποτέλεσμα, ως συνήθως, δεν τον ικανοποιεί. Κάτι παρόμοιο είχε γίνει και με την ίδια, όταν αποφάσισε να της κάνει το πορτρέτο. Περίμενε με τις ώρες, μέχρι να καταφέρει να αποδώσει με ακρίβεια τα μεγάλα και εκφραστικά της μάτια. Ήταν τελειομανής ο Γιάννης! Κι αν το αποτέλεσμα δεν ήταν αυτό που ήθελε, δε δίσταζε να τσαλακώσει το χαρτί και να ξεκινήσει από την αρχή!

- Πάλι δεν είναι τέλειο; τον πειράζει.

Ο Γιάννης τραβάει μία τελευταία γραμμή.

- Τώρα, είναι! της λέει γεμάτος ικανοποίηση.
- Πες στη μαμά ότι πετάγομαι στη θεία Βιργινούλα για λίγο κι επιστρέφω, λέει, καθώς κόβει προσεκτικά την τελευταία σελίδα και φεύγει.

Την αγαπούσε πολύ τη θεία Βιργινούλα, την αδερφή της μητέρας του. Ένας ιδιαίτερος δεσμός είχε αναπτυχθεί ανάμεσά τους. Κι εκείνη ασχολούνταν με τη ζωγραφική. Είχε διαμορφώσει μάλιστα ένα δωμάτιο στο σπίτι της σε ατελιέ και εκεί περνούσε πολλές ώρες ζωγραφίζοντας. Ακόμα θυμάται την πρώτη φορά που μπήκε σ' εκείνο το δωμάτιο. Καβαλέτα, πινέλα, χρώματα συνθέταν ένα πρωτόγνωρο σκηνικό! Η μυρωδιά από τα λάδια και τα χρώματα τον συνεπήρε! Από τότε χανόταν να τη βλέπει να δημιουργεί, και σε μια άκρη προσπαθούσε κι αυτός να δώσει πνοή στα χρώματα και να μεγαλοουργήσει, χωρίς πάντα να τα πολυκαταφέρνει!

Περνώντας από τον ναό της Αγίας Θεοδώρας κοντοστέκεται για λίγο. Πολύ του άρεσαν οι βυζαντινές εκκλησίες. Και πιο πολύ τον εντυπωσίαζαν οι μορφές των αγγέλων. Από τον πατέρα του, που ήταν φιλόλογος, είχε μάθει ότι στην αρχαία Ελλάδα άγγελος λεγόταν εκείνος που έφερνε μία είδηση.

- Και τι κάνουν τώρα οι άγγελοι; τον είχε ρωτήσει.
- Προστατεύουν τους ανθρώπους, του είχε απαντήσει.

Μ' αυτές τις σκέψεις φτάνει στο σπίτι της θείας Βιργινούλας.

- Έχω ένα δώρο για σένα, της λέει, μόλις τη βλέπει.
- Τι είναι; τον ρωτάει παίρνοντας τη σελίδα, ενώ παρατηρεί προσεκτικά τις ευθείες και τις καμπύλες γραμμές με τον κύκλο στην μέση.
- Ένας άγγελος! της απαντά, που θα σε προστατεύει πάντα και που τώρα σου φέρνει μια σημαντική είδηση!
- Τι είδηση;
- Ότι θα γίνω ζωγράφος! λέει με σιγουριά ο Γιάννης.

Ο Γιάννης Μόραλης